

Certs complementaments d'objecte (II)

Que en tots els casos, com deïem ahir, no hi hagi una diferència ben clara i ben marcada entre la idea d'instrument, contacte o companyia —que denota habitualment la preposició *amb*— i la idea d'objecte, que rep l'acció expressada pel verb, ens pot fer vacil·lar en més d'un cas. Però, al nostre entendre, els complementaments introduïts amb la preposició *amb*, d'oracions com *Compteu amb mi*, *Somia amb un futur millor* i *Ens trobem amb un problema*, són d'objecte talment com ho són els dels verbs *accedir* (*a*), *pensar* (*en*) i *parlar* (*de*).

Si comparem oracions com *Compteu amb els dits* o bé com *Compteu amb satisfacció* amb una altra oració com *Compteu amb nosaltres*, ens podem adonar fàcilment de la diferència existent entre els complementaments de les dues primeres i el de la tercera, malgrat que tots ells siguin introduïts per la preposició *amb*: al costat d'uns complementaments circumstancials (d'instrument i de manera), la tercera de les oracions indicades, *Compteu amb nosaltres*, presenta un complement que ha d'ésser classificat entre els anomenats complementaments d'objecte, perfectament equiparable als de les oracions següents (introduïts per les preposicions a les quals s'atribueix l'aptitud d'introduir aquesta mena de complementaments): *Recorreu a nosaltres*, *Confiu en nosaltres*. *Us feu de nosaltres*. El Diccionari Fabra no deixa de recollir i d'exemplificar aquest ús del verb *comptar*, que considera, en aquest cas, com a intransitiu (com tots els verbs no pronominals que no són de règim directe), i que diu que significa «tenir per segur», «confiar, esperar, en algú o alguna cosa». Ultra dels diver-

sos exemples amb què el Fabra il·lustra aquest significat de *comptar* —*Compteu amb el nostre ajut*, *Compteu amb l'esdevenidor*; etc.—, en podem adduir de molts altres autors: *Digueu el vostre President que si la fu «social» pot comptar amb el Rosselló* (J. V. Foix, *Els lloms transparents*, pàg. 93), *A l'un, comptant màximament amb la insuficiència dels signes en sl...* (Carles Riba, *Llengua i literatura*, pàg. 17).

Dos altres verbs que deïem ahir que semblen admetre clarament un complement d'objecte regit per la preposició *amb* són *somiar* i *trobar-se*, encara que ni el Diccionari Fabra ni la Gran Enciclopèdia Catalana, en els articles que dediquen a aquests verbs, no preveuen aquests casos. No ens en manquen, però, exemples de bons autors: *En Rodon, amb tot, somià llavors amb la possibilitat d'atrapar en Foix al moment...* (Narcís Oller, *La febre d'or*, I, pàg. 22), *...i somia amb un gran esdevenidor per a Siurana* (Rovira i Virgili, *Teatre de la natura*, pàg. 44), *...puix que ens trobem, d'una banda, amb una llengua a redreçar...* (Pompeu Fabra, *La llengua catalana i la seva normalització*, pàg. 167).

Hi ha, encara, d'altres verbs dels quals podríem dir que admeten un complement com els que comentem, com és ara *posar-se* (*amb algú*), *conformar-se* (*amb poca cosa*), *acabar* (*amb una situació*), així com algunes locucions, com *anar amb compte* (*amb segons qui*), etc., encara que costa poc d'adonar-se que aviat voregem la zona intermèdia entre el complement d'objecte i el complement instrumental o de manera.

Albert Jané